

8. kapitola

Na dvoře pod zataženou podzimní oblohou však nestáli vojáci. Místo nich uviděla muže, kterého poznala, oděného od hlavy k patě v nejtmaším modrém sametu, s rukávy zdobenými smetanovým saténem, v kožešinou lemovaném plášti přehozeném přes ramena. Byl to Víctor de Paredes, Hualitin milenec, muž, jehož peníze koupily tento dům i šaty na tetině těle. Tmavé vlasy měl krátké, čelo vysoké a bílé, oči chladné, vlhké a zelené jako mechem porostlý kámen.

Říkalo se, že Víctor de Paredes je nejšťastnější muž v Madridu, možná i v celém Španělsku. Jeho lodě vyšly z každé bouře nepoškozené. Muži, které poslal hledat zlato a stříbro, se nikdy nevrátili s prázdnou. Jeho úrodu nikdy nepostihla zkáza a jeho střecha nikdy neprotékala, leda by měl žízeň a potřeboval vláhu. Nikdo nedokázal vysvětlit, jak dosáhl postavení *caballera* a byl přijat do nejvyšších kruhů – přestože se dále věnoval obchodování. Na lícni kosti měl jizvu ve tvaru srpku měsíce, důsledek zatoulané kulky během honu na ptáky, doklad jeho štěstí. Ten kousek olova a železa by méně šťastného muže připravil o oko. Když lidé vyslovovali jeho jméno, ťukali se do vlastních lícních kostí, jako by jim to gesto mohlo také přinést štěstí, ale Luzii napadalo, že pokud je takový šťastlivec, neměla ho ta kulka vůbec zasáhnout.

De Paredes měl úhledné vousy a krátce zastřižený knír. Všechno na něm působilo puntičkářsky a stál k ní v úhlu, jako by pózoval pro portrét. Luzia si všimla, že si sundal klobouk. Takže tu už nějakou dobu čeká.

„Pojď dál,“ pobídla ji Hualit. „A pozdrav.“

Luzia vysekla pukrle. Zkoušela si vzpomenout na podřízený služebnický postoj a nehledět přitom na dona Víctora, jenže jí připadal tak trochu neskutečný. Navštěvovala tetin dům od dětství, ale Víctora de Paredes zahlédla jenom dvakrát. Poprvé tehdy na ulici a pak jednou, když se dostavil dřív a Hualit ji zahrnala do kuchyně za Anou, která ani nevzhlédla od hrnce, ve kterém něco míchala. Luzia tehdy počkala, až oba opustí dvůr, a pak se vytratila na ulici. Ze všech sil se přitom snažila neposlouchat tetino vzdychání a smích.

Ted působil jako člověk v kostýmu, herec v nějaké hře, jen netušila, jakou roli sem přišel sehrát. Napadlo ji, kde je asi Ana. Poslala ji Hualit pryč, nebo se schovává někde v domě? Přišel je Víctor de Paredes varovat před vyšetřováním? Nebo – a Luzia věděla, že v to nemá doufat – přišel nabídnout nějakou záchranu? Copak se všem těm statečným sirotkům a prohnáním královnám občas nedostává pomoc od laskavých mentorů? Od dobromyslných králů?

Don Víctor si ji prohlédl od hlavy k patě. Mezi obočím mu naskočila vráska a z protáhlé tváře se vytratil důstojný klid. Vypadal jako děcko, které se chystá uprchnout.

„Když jsi mi ji popisovala...“ Číselo z něj rozladění jako z člověka, který si objednal něco za vysokou cenu a je zklamán dodávkou.

„Je chytrá a poslušná,“ řekla Hualit. „To jsou u mladé ženy mnohem cennější vlastnosti.“

„Ale pro to, co máme v úmyslu...“

„Další výzva,“ připustila Hualit.